

Θεματική Ενότητα 1^η

(Φιλία- συντροφικότητα- αλληλεγγύη)

Το όνειρο της Ιζαμπέλ

Ήταν μεσάνυχτα. Μέσα στο βαθύ πέπλο της νύχτας ξεπρόβαλλε μια δέσμη φωτός. Ποιος να ήταν άραγε; Θέλει κι ερώτημα; Η μικρή Ιζαμπέλ ξαγρυπνούσε κάθε νύχτα με τα ίδια φριχτά ερωτήματα να τριγυρνούν μέσα στο αθώο και παιδικό μυαλουδάκι της. « Γιατί ο μπαμπάς να μένει μακριά από το σπίτι; Γιατί κανείς δεν κάνει παρέα μαζί μου στο καινούργιο σχολείο; Μήπως φταίω εγώ για όλα; » αναρωτιόταν καθώς σέρβιρε ‘‘τσάι’’ με την τσαγιέρα της τον κύριο Αρκούδο . Μόλις σκέφτηκε τον πατέρα της, τα αμυγδαλωτά κεχριμπαρένια ματάκια της σκοτείνιασαν και το βλέμμα της από ζωηρό μετατράπηκε σε συννεφιασμένο και γεμάτο παράπονο.

Το είχε πάρει απόφαση. Για όλα αυτά υπεύθυνος ήταν ο πατέρας της. Εκείνος μάλωσε και χώρισε με τη μητέρα της, εκείνος τις ανάγκασε να μετακομίσουν. Ξάπλωσε γεμάτη φόβο, αγωνία και ανασφάλεια πάνω στο αναπαυτικό κρεβατάκι της. Έτσι, αργά-αργά αφέθηκε στην πανίσχυρη μαγεία ενός άντρα που όλα τα μικρά αλλά και μεγάλα παιδιά γνωρίζουν. Ο μυστήριος αυτός άντρας ονομάζεται Ύπνος. Εκείνο το βράδυ η Ιζαμπέλ υπέκυψε στη δύναμη του ονείρου. Ενός ονείρου που έγινε πραγματικότητα.

Τα μάτια της βάρυναν. Τα πάντα σκοτείνιασαν. Βρέθηκε να είναι ξαπλωμένη σε ένα καταπράσινο χωράφι. Μόλις σηκώθηκε όρθια, έμεινε άναυδη. Δεν ήταν ένα απλό χωράφι αλλά μια απέραντη κοιλάδα γνωστή ως « Η κοιλάδα των ονείρων ». Τον υπέρλαμπρο ήλιο τον σέβονταν όλοι, από τα πιο μικροσκοπικά αστεράκια ως και τα σύννεφα, ακόμη και το φεγγάρι! Κι αυτό, γιατί μονάχα εκείνος είναι η πηγή των

καλών ονείρων και τους δίνει ενέργεια. Έμεινε εκεί ακίνητη. Βλέπετε, θαύμαζε αυτό το μέρος και το έβρισκε ιδανικό. Εκεί, μπορούσε να σκεφτεί όσο ήθελε. Θα άφηνε πίσω της τις έγνοιες και θα ζούσε μια υπέροχη ζωή, ελεύθερη. Μακριά από τους κανόνες και τα « όχι » ή « μη » που της έλεγε η μαμά συνέχεια. Καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά, κάτι τράβηξε την προσοχή της. Κάτι που θύμιζε τον εαυτό της αφάνταστα.

Ανάμεσα στο άπλετο χορτάρι που “αγκάλιαζε” τη μικρή μας ηρωίδα, ξεχώριζε ένας μικρός βλαστός. Αυτό το βλαστάρι έβγαινε δειλά-δειλά από τη νοτισμένη γη. Η Ιζαμπέλ αμέσως ταυτίστηκε με τον βλαστό, διότι ξεχώριζε από την υπόλοιπη παρέα, όπως ξεχώριζε κι εκείνη στο σχολείο. Κανείς δεν ενδιαφερόταν γι’ αυτήν και, παρόλο που έκανε προσπάθειες, όλοι την απέρριπταν. Τότε, ξύπνησε μέσα της ένα περίεργο συναίσθημα. Ανάμικτο, θα έλεγα. Ένιωθε θυμό μα και στοργή ταυτόχρονα. Από τη μία πλευρά, οργιζόταν που, όπου και να πήγαινε, το μυαλό της βασάνιζαν τέτοια πράγματα. Από την άλλη, ξύπνησε το μητρικό της ένστικτο και πήρε μια μεγάλη απόφαση.

Υποσχέθηκε να φροντίζει και να είναι η μητέρα του “τωρινού” παιδιού της. Με το που είπε: « Σου ορκίζομαι πως θα είμαι για πάντα δίπλα σου ό,τι και να συμβεί » ολόκληρος ο ουρανός συννέφιασε και πήρε ένα χρώμα απειλητικό. Όλος, εκτός από τη θέση όπου βρισκόταν η Ιζαμπέλ και κάποια άλλα σημεία. Από εκείνα τα σημεία πεταγόταν ζοηρά φως, μία εκτυφλωτική λάμψη. Ξαφνικά, η Ιζαμπέλ ένιωσε ηλεκτρικό ρεύμα να τη διαπερνά ολόκληρη. « Τι συμβαίνει; » ούρλιαξε και ξεχώρισε μια νότα φόβου στο ηχώχρωμα της φωνής της.

Την ίδια στιγμή το βλαστάρι της είχε μετατραπεί σε ένα γιγάντιο δέντρο, που σε περίμενε με τα κλαδιά του ανοιχτά να καθίσεις κάτω από τον ίσκιο του και να μεταφερθείς σε έναν κόσμο χαλάρωσης και απόλυτης ξεγνοιασιάς . «Καλώς ήρθες

μητέρα μου! Θα ήθελα να με ακούσεις προσεκτικά, γιατί τώρα θα σε ενημερώσω για τη νέα σου δύναμη ». Η Ιζαμπέλ κοιτούσε γεμάτη θαυμασμό και έκπληξη συνάμα το ‘‘παιδί’’ της. « Μόλις μου μίλησε αυτό το δέντρο; » αναρωτήθηκε φοβούμενη πως άρχισε να χάνει τα λογικά της. Το δέντρο συνέχισε αμείλικτο: « Η φύση σε ανταμείβει για τη φροντίδα που της έχεις χαρίσει . Με τη δύναμή σου θα μπορέσεις να δημιουργήσεις κι άλλα δέντρα ».

Η Ιζαμπέλ δεν έχασε καθόλου χρόνο και με την πρώτη ευκαιρία δοκίμασε τη δύναμή της. Κοίταξε επίμονα ένα κομμάτι γης και ψέλλισε ένα ξόρκι που σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή. Αμέσως, ένα πανέμορφο δέντρο φύτρωσε και μέσα σε δευτερόλεπτα έγινε πελώριο και γεμάτο σοφία. Πρέπει να επανέλαβε την ίδια διαδικασία πάνω από εκατό φορές, αφού, όταν ξανακοίταξε το λιβάδι, είδε πως ολόκληρη η κοιλάδα ήταν γεμάτη από δέντρα, από ζωή. Ζωή την οποία η ίδια είχε δημιουργήσει με τα δικά της χεράκια. Τελικά, ο Ύπνος την ξαναπήρε μαζί του στο ταξιδάκι του. Αυτή τη φορά, όμως, στο πρόσωπό της ήταν χαραγμένη μια έκφραση αγάπης και ικανοποίησης.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε και, πριν καλά-καλά ανοίξει τα ματάκια της, ένας εκκωφαντικός ήχος διαπέρασε το ακουστικό της τύμπανο. Ήταν σίγουρα εκκωφαντικός ήχος; Μάλλον, περισσότερο έμοιαζε με μια γλυκιά φωνούλα ενός ανθρώπου, και μάλιστα ενός αγοριού. Η Ιζαμπέλ πετάχτηκε ταραγμένη όρθια, έτοιμη να επιτεθεί στο άγνωστο αυτό αγόρι, επειδή πίστευε πως ήθελε να της καταστρέψει τον υπέροχο κόσμο της. Πώς τολμά να μπαίνει έτσι στον κόσμο της; « Έτσι μπαίνεις στα ξένα όνειρα, άνθρωπέ μου; » του φώναξε με αυστηρό τόνο. Αντιθέτως, το αγόρι ήταν τελείως ψύχραιμο και της εξήγησε πως οι προθέσεις του ήταν φιλικές. « Τζακ, χάρηκα! » Είπε εκείνος. « Ιζαμπέλ, παρομοίως! » ανταπάντησε. Η Ιζαμπέλ άρχισε να περιεργάζεται το μυστήριο αγόρι και συνειδητοποίησε πως εκτός από περίεργος ήταν

και πολύ όμορφος. Αυτό το μυστήριο που τον περιτριγύριζε, αλλά και η άγρια ομορφιά του την είχε κάνει να τον ερωτευθεί κεραυνοβόλα, όπως κι ο Τζακ την Ιζαμπέλ.

Όλη την ημέρα έπαιζαν ανέμελα μαζί. Όσο πιο πολλές ώρες περνούσαν μαζί τόσο πιο πολύ μεγάλωνε ο έρωτάς τους, τόσο πιο πολύ ποθούσε ο ένας τον άλλον. Το ίδιο απόγευμα, βρέθηκαν να κοιτάζουν το ηλιοβασίλεμα πλάι-πλάι. Ο Τζακ έσπασε τη σιωπή: « Περάσαμε πολύ ωραία μαζί και είναι πραγματικά κρίμα που πρέπει να φύγω » είπε προβληματισμένος. « Αντίο » της είπε, καθώς χανόταν στο ηλιοβασίλεμα. Η Ιζαμπέλ ταραγμένη φώναξε με φωνή απελπισίας « Πού πας; Μη με αφήνεις! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα! » Τότε, η Ιζαμπέλ ξύπνησε από το όνειρό της με δάκρυα στα μάτια της και έκλαιγε με λυγμούς.

Αναστατωμένη βγήκε έξω και μαζί με μόνη της παρέα το ποδήλατό της έφτασε στην αγορά. Εκεί σταμάτησε κι ένα αγόρι την είδε που έκλαιγε. Την πλησίασε και της σκούπισε τα δάκρυα. « Μην κλαις! Τζακ, χάρηκα! » Σήκωσε το κεφάλι της. Το πρόσωπό της φωτίστηκε, χαμογέλασε. Ήταν ο ίδιος Τζακ από το όνειρο! «Ιζαμπέλ, παρομοίως!»...

Σταμούλη Διονυσία

2^ο Γυμνάσιο Γαλατσίου